

ческа заплата. Въ малко време младиятъ ученикъ станѣ твърдѣ искусенъ майсторъ. Той имаше силна пѣргавостъ, която засили още повече съ своето залѣганье. Цѣль-цѣлниничькъ день работяше Франклинъ а и частъ отъ нощта той залѣгаше да чете, да са учи, да са истъщява. Въ това време той изучаваше все което му съставяше отъ подиръ знаянъето, като захванемъ отъ грамматицата че до философията. Помежду това изучи аритметиката, на която правилата знаяше превосходно. Приложи на това знаянъето на геометрията, теорията на мореплаванъето, разви методически ума си, като малко по късно, разви и укрѣпи характера си. Всичко това той постигнѣ съ силна воля и съ постоянни лишения. Лишенията той поднасяше лесно; той негледаше че тѣ отивахъ до тамъ дѣто да посѣгнѣтъ на храната му и на часоветѣ за почивката му. Тѣзи лишения бѣхъ му необходими за да добие средство и време да са учи. Веднѣжъ Вениаминъ Франклинъ прочете единъ старъ списатель който въставаше противъ *обичая да са еде месо* и препорѣчваше да са хранимъ само съ трѣва и билки. Отъ него време Франклинъ са зарече да не яде вече нищо което има животъ. Той помисли че тозъ обичай е билъ вредителенъ и варварски.

За да извади полза отъ своето систематическо въздържанье Франклинъ поиска отъ брати си да му даде свобода да прави щото ще съ полвината отъ паритѣ, които му даваше за яденье. Туй негово исканье са прие. Франклину бѣше доволно да похапне малко кашица коя-